

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/27/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014200563
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014200563.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu Ing. T. B., bytom U., proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2014/10639/7891/OPČ/SSZ zo dňa 7. februára 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/5/2015-80 zo dňa 30. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/5/2015-80 zo dňa 30. marca 2016 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 2014/10639/7891/OPČ/SSZ zo dňa 07.02.2014 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, nakoľko dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

S ohľadom na žalobcom vymedzené žalobné dôvody a stanovisko žalovaného krajský súd najskôr posudzoval, či napadnuté rozhodnutie o nariadení obnovy konania o zaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie podlieha súdnemu preskúmaniu, alebo či je na základe ustanovenia § 248 písm. a) O.s.p. zo súdneho prieskumu vylúčené s tým, že v prípade pripustenia súdneho prieskumu tohto rozhodnutia bude potrebné posúdiť, či správne orgány pri nariadení obnovy konania postupovali v súlade s aplikovanými ustanoveniami Správneho poriadku a či svoje závery dostatočne odôvodnili.

Pokiaľ ide o prípustnosť súdneho preskúmania rozhodnutia o nariadení obnovy právoplatne skončeného správneho konania, krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že takéto rozhodnutie možno považovať za rozhodnutie procesné, týkajúce sa vedenia konania, ktoré by malo byť v zmysle § 248 písm. a) O.s.p. zo súdneho preskúmania vylúčené. Rozhodnutím o povolení obnovy sa totiž „otvára“

právoplatne skončené konanie, v ktorom správny orgán autoritatívne upravil práva a povinnosti žalobcu v súvislosti s jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Napriek tomu, že rozhodnutím o povolení obnovy sa „len“ odstraňuje prekážka res iudicata vo vzťahu k rozhodnutiu o zaradení do evidencie a žalobcovi sa inak konštitutívnym spôsobom nezakladajú nové práva a povinnosti, významne sa zasahuje do jeho právnej istoty tým, že sa na základe mimoriadneho opravného prostriedku prelomuje právoplatnosť a právna záväznosť rozhodnutia. Právoplatnosť rozhodnutia možno považovať za významnú právnu skutočnosť, od ktorej sa odvíja stabilita a vymožitelnosť úpravy právnych pomerov účastníka konania, ktorá platí nielen pre neho, ale aj pre všetky orgány verejnej moci. Zánik právoplatnosti rozhodnutia je preto vždy zásahom do právnej sféry účastníka, na ktorý musia byť splnené zákonom stanovené dôvody. Krajský súd sa preto nemohol stotožniť s argumentáciou žalovaného, aj keď bola opretá o niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, resp. Ústavného súdu SR, že nakoľko je prvostupňový správny orgán po právoplatnom nariadení obnovy konania povinný znovu sa vecou zaoberať a meritórne o nej rozhodnúť, ide len o procesné rozhodnutie, ktoré je vylúčené zo súdneho preskúmania. Preto krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach žalobných dôvodov, teda z pohľadu, či v prejednávanom prípade boli dané dôvody na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a), e) Správneho poriadku.

V rozhodnutí o nariadení obnovy konania je potrebné vždy uviesť zákonný dôvod, pre ktorý sa obnova konania nariaďuje, pretože od neho závisí, aké skutočnosti je potrebné skúmať pri hodnotení zákonnosti postupu správneho orgánu. V prejednávanej veci bolo dôvodom pre začatie obnovy konania zistenie, že žalobca bol v čase od 04.07.2001 do 17.10.2012 držiteľom živnostenského oprávnenia na vykonávanie samostatnej zárobkovej činnosti, v dôsledku čoho žalobca podľa správneho orgánu nespĺňal ku dňu vydania rozhodnutia zákonné podmienky pre zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 6 zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 5/2004 Z.z.“).

Krajský súd je toho názoru, že pokiaľ správny orgán už v oznámení o začatí konania o obnove jednoznačne uviedol, že na podklade nových zistení považuje pôvodné rozhodnutie o zaradení žalobcu do evidencie za nezákonné, nepostupoval v rozpore s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku. Keďže obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, musí už pri začatí konania o nariadení obnovy existovať vysoká pravdepodobnosť, že správny orgán sa pri rozhodovaní v pôvodnom konaní dopustil skutkového omylu. Zákon implicitne predpokladá, že o nových zisteniach odôvodňujúcich nariadenie obnovy konania si správny orgán urobí predbežný záver a nezakazuje mu, aby už v tomto štádiu konania vyhodnotil nové zistenia ako dôvod nezákonnosti pôvodného rozhodnutia. Námietku žalobcu, že správny orgán svojim postupom porušil zákon, keď ešte pred nariadením obnovy konania prejudikoval svoje rozhodnutie v prípadnom obnovenom konaní, považoval krajský súd za neopodstatnenú. Žalobca mal ako účastník konania k dispozícii opravné prostriedky, ktorými mohol vopred avizovaný názor správneho orgánu zvrátiť či korigovať, čo napokon aj v plnom rozsahu využil.

Pokiaľ ide o dôvod obnovy podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku, podľa názoru krajského súdu žalobca správne poukázal na to, že pre obnovenie konania z tohto dôvodu musia byť kumulatívne splnené všetky zákonné podmienky, teda že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a v pôvodnom konaní nemohli byť uplatnené bez zavinenia účastníka. Z povahy veci vyplýva, že tento dôvod možno aplikovať pre nariadenie obnovy konania z iniciatívy správneho orgánu spravidla len vtedy, ak sú novo objavené skutočnosti alebo dôkazy v prospech účastníka, ktorý ich v pôvodnom konaní nemohol uplatniť a zároveň návrh na obnovu konania nepodal sám. Ako už bolo uvedené, v prejednávanej veci bolo nariadenie obnovy konania odôvodnené zistením, že žalobca bol v čase od 04.07.2001 do 17.10.2012 držiteľom živnostenského oprávnenia na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, v dôsledku čoho podľa názoru správneho orgánu nespĺňal podmienky pre zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 6 zákona č. 5/2004 Z.z. Keďže žalobca nepochybne vedel, že v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie je držiteľom živnostenského listu, nemožno považovať zistenie správneho orgánu za tú skutočnosť, ktorú žalobca bez svojej viny nemohol v pôvodnom konaní uplatniť. Žalobca v žiadosti neuviedol, že má oprávnenie na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, pretože sa domnieval, že pokiaľ reálne živnosť nevykonáva ani

neprevádzkuje, hľadá sa na neho, ako by nebol samostatne zárobkovo činnou osobou, a preto spĺňa podmienky zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

Keďže vyššie uvedená nová skutočnosť, o ktorej sa správny orgán dozvedel od Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s., nie je takou novou skutočnosťou, ktorá nemohla byť bez zavinenia žalobcu uplatnená v pôvodnom konaní, neboli podľa názoru krajského súdu splnené zákonné podmienky pre nariadenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku a z tohto hľadiska je napadnuté rozhodnutie v rozpore so zákonom.

Krajský súd je napriek uvedenému toho názoru, že pre nariadenie obnovy konania boli splnené zákonné dôvody, a to podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku a zároveň je na preskúmaní rozhodnutia o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie daný aj všeobecný záujem. Podľa názoru krajského súdu je nesporné, že žalobca v čestnom vyhlásení dňa 01.07.2011 tvoriacom prílohu žiadosti o zaradenie do evidencie uviedol, že neprevádzkuje ani nevykonáva samostatne zárobkovú činnosť. Predmetné čestné vyhlásenie bolo prakticky jediným dôkazom, o ktorý správny orgán oprel rozhodnutie o zaradení žalobcu do evidencie dňom 01.07.2011. Na účely zákona č. 5/2004 Z.z. sa za samostatne zárobkovo činnú osobu považuje aj fyzická osoba, ktorá prevádzkuje živnosť podľa zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (ďalej len „Živnostenský zákon“), ktorý živnosť definuje ako sústavnú činnosť prevádzkovanú podnikateľom samostatne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť, za účelom dosiahnutia zisku a podmienok ustanovených týmto zákonom. Živnostenské oprávnenie (oprávnenie prevádzkovať živnosť) vzniká fyzickej osobe zásadne v deň ohlásenia živnosti živnostenskému úradu (§ 10 ods. 1 Živnostenského zákona) a zaniká dňom uvedeným v oznámení o ukončení podnikania (§ 57 ods. 1 písm. g) Živnostenského zákona), pokiaľ nenastanú iné právne skutočnosti, s ktorými zákon spája zánik živnostenského oprávnenia. Podnikateľ môže oznámením adresovaným príslušnému živnostenskému úradu pozastaviť prevádzkovanie živnosti (§ 57 ods. 4 Živnostenského zákona). Pokiaľ tak neurobí, má fyzická osoba odo dňa vzniku živnostenského oprávnenia až do jeho zániku postavenie samostatne zárobkovo činnnej osoby oprávnenej prevádzkovať, resp. vykonávať živnosť, bez ohľadu na to, či toto oprávnenie realizuje a či z nej dosahuje zisk. Zo statusu samostatne zárobkovo činnnej osoby vyplývajú fyzickej osobe oprávnenia i povinnosti, napr. v oblasti nemocenského poistenia, či dôchodkového zabezpečenia. Oprávnenie prevádzkovať živnosť a z toho vyplývajúci status samostatne zárobkovo činnnej osoby má v zmysle § 6 ods. 1 písm. c) zákona č. 5/2004 Z.z. za následok, že osoba vykonávajúca samostatnú zárobkovú činnosť nemôže byť zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Pokiaľ teda správny orgán na základe oznámenia Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. zistil, že žalobca v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol držiteľom živnostenského oprávnenia, možno na základe tohto zistenia konštatovať, že rozhodnutie o zaradení žalobcu do evidencie sa opieralo o dôkaz (čestné vyhlásenie), ktorý sa ukázal ako nepravdivý.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný postupoval v súlade so zákonom, keď neprihliadol na tvrdenia žalobcu, že v relevantnom čase živnosť reálne neprevádzkoval ani nevykonával a nedosahoval z nej žiaden príjem, pretože táto skutočnosť nemala vplyv na to, že na účely zákona č. 5/2004 Z.z. bol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu. Ako bolo uvedené vyššie, zo živnostenského listu vyplývalo žalobcovi oprávnenie prevádzkovať živnosť a dosahovať príjem z tejto činnosti a bolo na ňom, aby v prípade, že toto oprávnenie nehodlá využívať, živnosť ukončil alebo jej výkon pozastavil. Pokiaľ tak v rozhodujúcom čase neurobil, nezbavil sa statusu samostatnej zárobkovo činnnej osoby len tým, že oprávnenie prevádzkovať živnosť nevykonával. Krajský súd bol názoru, že od úradov práce, sociálnych vecí a rodiny nemožno očakávať, že budú preskúmať daňové priznania uchádzačov o zamestnanie, ktorí sú držiteľmi živnostenských oprávnení a takáto povinnosť im zo zákona ani nevyplýva.

Skutočnosť, že žalobca pri vyplňaní čestného prehlásenia k žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie vychádzal z nesprávneho výkladu zákona, nemôže mať podľa názoru krajského súdu vplyv na záver, že zápis v živnostenskom registri preukázal nepravdivosť jeho čestného vyhlásenia.

Krajský súd je toho názoru, že správne orgány pre účely rozhodnutia o nariadení obnovy konania dostatočne zistili skutkový stav, tento po právnej stránke správne posúdili a svoje závery aj dostatočne odôvodnili, hoci je nesporné, že žalovaný nedal vyčerpávajúcu odpoveď na všetky námietky žalobcu týkajúce sa splnenia podmienok pre nariadenie obnovy konania a postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal. Stručné dôvody rozhodnutia však považoval krajský súd za dostatočné na to, aby závery žalovaného z hľadiska vymedzenia žaloby preskúmal a vyhodnotil.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd po preskúmaní veci k záveru, že rozhodnutie žalovaného i postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli v medziach zákona. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupoval súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalobca vo veci úspech nemal a žalovanému v systéme správneho súdnictva právo na náhradu trov konania zásadne neprináleží.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

V odvolaní uviedol rovnaké skutočnosti ako v podanej žalobe a v správnom konaní a navyše uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nezákonný, nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu veci a z nesprávneho právneho posúdenia veci. V rozsudku sa nachádzajú argumenty podporujúce určitý záver a súčasne protiargumenty proti tomuto záveru. Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie krajského súdu vo viacerých prípadoch vnútorne protirečivé.

Podľa názoru žalobcu nedošlo k naplneniu zákonnej podmienky pre nariadenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, pretože nesprávny výklad právneho predpisu nie je okolnosťou skutkového charakteru a nezakladá zákonný dôvod k obnove konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že jednoznačne preukázal pre účely rozhodnutia o nariadení obnovy konania skutkový stav, tento následne po právnej stránke vecne a správne posúdil a svoje závery aj dostatočne odôvodnil, a teda jeho rozhodnutie, ako aj postup, ktorý vydaniu tohto rozhodnutia predchádzal, bol v súlade so zákonom. Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23.08.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t.j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho

vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 5 písm. b) zákona č. 5/2004 Z.z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.04.2013, samostatne zárobkovo činná osoba na účely tohto zákona je fyzická osoba, ktorá prevádzkuje alebo vykonáva živnosť podľa osobitného predpisu.

Podľa § 6 ods. 2 písm. b) cit. zákona, uchádzač o zamestnanie na účely tohto zákona je občan, ktorý môže pracovať, chce pracovať a hľadá zamestnanie a je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie úradu a ktorý neprevádzkuje ani nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť.

Podľa § 34 ods. 13 písm. h) cit. zákona, do evidencie uchádzačov o zamestnanie sa nezaradí občan, ktorý nespĺňa podmienky podľa § 6 ods. 2.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a), písm. e) Správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak

a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania;

e) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

Podľa § 62 ods. 2 Správneho poriadku, správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Nitre, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím č. NR/2/RSS/ZAM/2013/3596/226395 zo dňa 22.10.2013 podľa § 63 ods. 1, 62 ods. 1 písm. a), písm. e), § 62 ods. 2 Správneho poriadku nariadil obnovu konania vo veci preskúmania právoplatného rozhodnutia o zaradení žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, č. k. VR/2011/07244, č. záz. VR/2011/07390 zo dňa 18.07.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.07.2011.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie a rozhodovania o zaradení do evidencie uchádzačov o zamestnanie nespĺňal podmienky uchádzača o zamestnanie podľa § 6 ods. 2 zákona č. 5/2004 Z.z., a preto právoplatné rozhodnutie o jeho zaradení do evidencie je v rozpore so zákonom.

Na podnet Všeobecnej zdravotnej poisťovne o preverenie zaradenia žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie úrad požiadal o vyjadrenie Obvodný úrad Nitra, odbor živnostenského podnikania o výpis zo živnostenského registra. Podľa údajov zo živnostenského registra žalobca podnikal v čase od 04.07.2001 do 17.10.2012 a od 18.10.2012 má pozastavené prevádzkovanie živnosti. Z uvedeného tak vyplýva, že v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. dňa 01.07.2011 bol žalobca samostatne zárobkovo činnou osobou. Správny orgán poukázal na čestné vyhlásenie žalobcu zo dňa 01.07.2011 tvoriace prílohu žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, kde žalobca uviedol, že neprevádzkuje ani nevykonáva samostatne zárobkovú činnosť.

Pretože sa správny orgán pri vydávaní rozhodnutia opiera o nepravdivé údaje žalobcu uvedené v žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, bol podľa názoru prvostupňového správneho orgánu naplnený dôvod nariadenia obnovy konania.

Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. 2014/10639/7891/OPČ - SSZ zo dňa 07.02.2014

rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol. Žalovaný je názoru, že prvostupňové rozhodnutie o nariadení obnovy konania bolo vydané v súlade so Správnym poriadkom. Vo výrokovej časti rozhodnutia prvostupňový správny orgán uviedol ako dôvody obnovy konania ust. § 62 ods. 1 písm. a) a písm. e) Správneho poriadku, ktoré následne v odôvodnení riadne odôvodnil.

Po preskúmaní veci odvolací súd v prvom rade konštatuje, že sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého rozhodnutie o nariadení obnovy konania je preskúmateľné súdom. V tejto časti odvolací súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého súdneho rozhodnutia je v tejto časti plne vyčerpávajúce a logicky odôvodnené. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby najvyšší súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Námietku žalobcu, že správne orgány v napadnutom rozhodnutí o nariadení obnovy konania prejudikovali rozhodnutie vo veci samej, aj odvolací súd zhodne s krajským súdom, nepovažuje za dôvodnú. Správne orgány v odôvodnení uviedli zákonné dôvody (§ 62 ods. 1 písm. a), písm. e) Správneho poriadku), pre ktoré nariadili obnovu konania a svoj záver riadnym spôsobom odôvodnili. Z uvedeného tak nemožno podľa názoru odvolacieho súdu považovať takéto odôvodnenia za prejudikovanie rozhodnutia vo veci samej.

Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom krajského súdu, podľa ktorého nebol dôvod na nariadenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku. Ustanovenie § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku obsahuje vecnú podmienku, ktorá spočíva v existencii novoobjavených skutočností a dôkazov, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a v pôvodnom konaní sa nemohli uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Z administratívneho spisu je zrejmé, že nariadenie obnovy konania bolo odôvodnené zistením, že žalobca bol v čase od 04.07.2001 do 17.10.2012 držiteľom živnostenského oprávnenia na výkon samostatnej zárobkovej činnosti, a teda v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie nespĺňal podmienky pre zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 6 zákona č. 5/2004 Z.z. Žalobca totiž v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie vedel, že je držiteľom živnostenského listu, a keďže uvedenú skutočnosť sa dozvedel správny orgán od Všeobecnej zdravotnej poisťovne a.s., nemožno ani podľa názoru odvolacieho súdu takúto skutočnosť považovať za novoobjavenú, ktorá sa nemohla uplatniť v pôvodnom konaní bez zavinenia žalobcu. Z uvedeného dôvodu sa tak odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že neboli splnené zákonné podmienky pre nariadenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku.

Zostáva teda ešte posúdiť, či v prejednávanej veci bola splnená zákonná podmienka pre obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tu nerieši otázku, či boli splnené zákonné podmienky pre zaradenie žalobcu do evidencie uchádzačov o zamestnanie, ale či existuje dôvod na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku, ako ho ustálil žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán. Z ustanovenia § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku vyplýva, že konanie sa obnoví v prípade, že sa rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom. O trestný čin sa v danom prípade nejedná, takže malo by ísť o dôkaz, ktorý sa ukázal ako nepravdivý. Správne orgány za dôvod na nariadenie obnovy konania považovali dôkaz - čestné vyhlásenie žalobcu zo dňa 01.07.2011 tvoriace prílohu žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie, v ktorom uviedol, že neprevádzkuje ani nevykonáva samostatne zárobkovú činnosť, ale následne bolo zistené, že žalobca bol v čase od 04.07.2001 do 17.10.2012 držiteľom živnostenského oprávnenia na výkon samostatnej zárobkovej činnosti a v dôsledku toho žalobca nespĺnil podmienky pre zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie podľa § 6 zákona č. 5/2004 Z.z.

Odvolací súd sa s takýmto záverom, ktorý si osvojil aj krajský súd, nestotožňuje. Odvolací súd pritom vychádza zo skutočnosti, že žalobca ako žiadateľ o zaradenie do evidencie vyplnil čestné vyhlásenie, ktoré nemožno označiť za nepravdivé, pretože v čase podania žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol síce držiteľom živnostenského oprávnenia, ale živnosť reálne neprevádzkoval ani nevykonával a nedosahoval z nej žiaden príjem. Otázky v čestnom vyhlásení tvoriacom prílohu žiadosti o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie zneli, či „prevádzkujem -

neprevádzkujem samostatne zárobkovú činnosť“ a „vykonávam - nevykonávam samostatne zárobkovú činnosť“. V čestnom prehlásení nebola otázka, či žiadateľ je držiteľom živnostenského oprávnenia na výkon samostatnej zárobkovej činnosti. Odvolací súd má za to, že od žalobcu nemožno spravodlivo požadovať, aby vedel, že na otázku, či vykonáva alebo prevádzkuje živnosť podľa osobitného predpisu mal odpovedať kladne, hoci ju reálne nevykonával. Pokiaľ by správny orgán pri posudzovaní žiadosti bol na základe správne položenej otázky zistil, že žalobca je držiteľom živnostenského oprávnenia a preto jeho žiadosti na zaradenie do zoznamu uchádzačov o zamestnanie nemožno vyhovieť, žalobca si mohol hneď pozastaviť živnosť a zákonná prekážka by tak bola odpadla. Žalobca vierohodne vysvetlil skutočnosť, prečo tak automaticky neurobil, vychádzal zo skutočnosti, že mnohí zamestnávateľia uprednostňujú uchádzačov o zamestnanie so živnostenským oprávnením. Vzhľadom na uvedené tak podľa názoru odvolacieho súdu nebol s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu naplnený ani zákonný dôvod na povolenie obnovy konania podľa § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku.

Na základe vyššie uvedeného najvyšší súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, trovy konania nevznikli a ani si žiadne neuplatnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.